

L'intentar establir una certa comparança artística entre els Serra pare i fill, tal com a voltes es preten, resulta difícil, ja que són dues personalitats ben diferents i acusades que cada una d'elles brilla amb llum pròpia. Referent a aquesta debatuda qüestió, vaig sentir a contar una vegada la següent anècdota, que revela a més la senzillesa de caràcter d'en Joaquim Serra. Diu que en una ocasió es va fer a aquest la següent pregunta capciosa:

—Qui considereu que és millor músic, el vostre pare o vós?

A lo qual ell respongué hàbilment:

—El meu pare no tingué la sort de poguer tenir tan bon mestre com jo.

—I, qui fou aquest mestre?

—El meu pare.

Les sardanes d'en Joaquim Serra, amb tot i la seva calitat, són, per dir-ho en termes generals, molt més assequibles al gran públic que les d'en Juli Garreta, deixant de banda les innegables influències que en ell —com en tot compositor conscient que aspiri a quelcom més que a fer ballar—, va exercir el genial compositor de Sant Feliu de Guíxols.

El compositor que va influir marcadament en la producció juvenívola d'en Joaquim Serra fou el mestre Eduard Toldrà, degut en bona part a la circumstància de que les dues famílies tenien íntima relació per donar la coincidència de que ocupaven dos pisos d'una mateixa casa de veïns.

Joaquim Serra, de constitució delicada, va morir prematurament a Barcelona el dia 17 de novembre de l'any 1957. Per simbòlica coincidència va morir igualment com en Juli Garreta, als cinquanta anys, en plena maduresa artística i quan encara eren d'esperar de la seva ploma moltes altres obres, per a major honra i glòria de la nostra terra, a la qual serví fidelment.

Expert coneixedor de la cobla, especializat en lo que el va iniciar el seu pare, que era un hàbil instrumentador, Joaquim Serra, va escriure el primer "Tractat d'instrumentació per a Cobla", obra que es va publicar poc abans de la seva mort.

Amb motiu de la seva mort, a les pàgines de la revista "CANIGO" d'aquesta ciutat, vaig dir que Figueres i l'Empordà estarien en deute amb en Joaquim Serra fins que no se li tributés un homenatge pòstum, com es va fer en tants altres llocs de Catalunya.

Avui doncs, em sumo de tot cor a aquest merescut homenatge i em plau poguer col·laborar amb aquestes ratlles a enaltir la memòria d'una de les figures més trascendents de la Història de la Sardana, que en vida m'honrà amb la seva amistat i els seus consells i ensenyances.

Lluís ALBERT